

PLEZANT ?

PLEZANT ?

Eddy Van Ginckel

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN 9789402132984

© Eddy Van Ginckel 2015

VOORWOORD

Toen ik als jonge kerel mijn stamcafeetje binnenstapte, begroetten de stamgasten mij altijd met dezelfde gekke vraag: “Hé Eddy, ken je nog nieuwe moppen?” En dan begon ik er meteen een aantal te vertellen. Waar ik ze vandaan haalde, weet ik niet. Volgens mij had ik destijds een redelijk goed geheugen. Elke mop die ik ergens hoorde, kon ik ook onthouden. Tegenwoordig ben ik ze na een halfuur reeds vergeten.

Soms vroeg ik me weleens af: “Wie verzint die dingen nu eigenlijk?” Maar het antwoord kon mij nooit worden gegeven. Soms ligt het voor de hand. Daags na een erg tragische gebeurtenis verschijnen nu eenmaal moppen over het onderwerp, dat is onvermijdelijk. Zelf hou ik niet zo van die kortstondige dingen. Eens de gebeurtenis uit het geheugen is gewist, zijn ook de moppen verdwenen. Bovendien zijn ze meestal smakeloos. En daar hou ik niet zo van. Mijn voorkeur ging vroeger ook altijd uit naar de zogenaamde ‘blijvers.’

De moppen die ik vertelde waren niet altijd even grappig. O neen. Sommige zelfs helemaal niet. Als er naar mijn mening niet genoeg mee gelachen werd, dan voegde ik er hier en daar wat aan toe. Mijn moppen werden alsmaar langer. Het gebeurde regelmatig dat ik de ‘pointe’ zelfs volledig kwijt was, maar ik bleef doorgaan. Eén mopje duurde soms tot meer dan een kwartier. Zelfs diegenen die de bewuste mop kenden, bleven naar me luisteren. Die vertelkunst is me later goed van pas gekomen bij het schrijven van toneelstukken, vooral de monologen. De manier waarop een mop verteld wordt is de beslissende factor die bepaalt of de mop goed of slecht is. Ik twijfel nog steeds of ik er destijds écht zo goed in was. Toen ik wat ouder

werd, begon ik de moppen op te schrijven. Gewoon, voor de lol. Al die papiertjes hield ik zorgvuldig bij in een mapje. Af en toe nam ik dat mapje en bekeek ik de briefjes. In het begin kon ik alles moeiteloos ontcijferen, maar na verloop van tijd werd het moeilijker. Sommige beschrijvingen waren erg beknopt en aan de hand van die korte omschrijving kon ik sommige moppen, zelfs met de beste wil van de wereld, niet meer herinneren. Jammer, maar niks aan te doen. Waarschijnlijk zijn die intussen toch een eigen leven beginnen leiden en leven ze verder in de kroegen, waar ik intussen al jaren niet meer kom.

Moppen die begonnen met bijvoorbeeld: “Er was eens een Duitser, een Amerikaan en een Belg,…” waren de favorieten. Daar kon ik mijn ei in kwijt als stemimitator. En wat ik later met die ‘stemmetjes’ deed, kon u al lezen in mijn boek ‘**Even Zitten**,’ dat in maart 2015 werd uitgegeven. (ISBN 9789402132441).

Ik heb een aantal moppen voor u genoteerd in dit boekje, waarmee ik zelf nog steeds mee kan lachen. De verzameling is dus redelijk subjectief, en ‘slechts’ een eerste reeks van honderd. Een goede raad: verstand op nul... en simpelweg proberen te genieten van de eenvoudige, eeuwenoude manier om humor te verspreiden in een wereld, waar niemand nog kan of wilt lachen.

Alvast veel lees- en vooral vertelplezier, want moppen moeten nu eenmaal worden verteld. Altijd.